I.

Latinske Versioner.

1

Frants Nygaard

II
VIII

Nr 1

d. 6/9. 1900.

i: ad Rom

Da Cæsar i egen Person var kommen til Pontus og Galatia, Grænser Dele, tom Dejoterus, som netop paa sin Tid var Fjendingsfyrste over næsten hele Galatia, som de øvrige Fjendingsfyrster plejede at hvirvel hvirken var hjemfalt ham ved Love eller Sædvane til mer, at selv indrømmedes ham hvirken ved Love eller Sædvane, men som en Ven anerkendt som Ven af Rom og Tvivl Konge over Armenia minor af Senatet, for øfter at Love nedlagt sine Tegnene paa sin Konservatighed kongelige Velmærkelsestegn og ikke saa meget Blod for privat Mands Vrede men ogsaa paa de anklagedes Vis konfødende og hvem. for at hede om de til Cæsar, for at han vilde tilgive ham, at forsat som han var i sin Rang, saa var hensat til en Del af Verden, som ikke havde haft nogen Bestyrelse af Cæsar,

havde ført i Gneus Pompejus's Tjeneste

hidlokket ved de mægtiges Bønner,

han Pligt havde det
havde nemlig ikke vidst sagde han
Thi han burde ikke være Dommer i Romer.

indre
sekels Stridigheder, men adlyde de

nærværende Mægthavere. Da Cesar havde
mægtige Befalinger

omtalt sine mange Tjenester overfor imod Rom,

og sagt hvad han havde tillagt Rom af Ære
de Tjenester, han havde gjort dem ved offen-

lige Beretter, dengang han var Consul,

og da han havde bevidst forbeholdt sig at hans Bøsle
ikke kom til at undskylde ved
havde sagtet ham at kunne finde nogen

Undskyldning: Mangel paa Forstand ideet | Time en Maned |

sa klog og opmærksom | kunne have vidst
som han vidste, hvem der holdt Byen og Italien

besat, hvor Senatet og det romerske Folk |

I det hele
hvor Stoten var / og hvem der
som endelig ved Lucius

Lentulus's og Gajus Marcellus's Consulat /

de / blive kunne kaus.
som vil kan dog blive om Gening af Mangen lie kaps sine

større lidligere Velgerninger, til gammel Venskab og

Gjestevenskab og Venskab, til Mandens
høje Stilling
Værdighed og Aader og lie sines Bønner /

talrigt var ikke
som hyppige Gjestevenner og Venner af

Domicius. — — —

Han sagde, at han senere vilde gøre sig i — vilde kan sidstnævnte falde dom, sagde han
bekendt med Fjendingsforsøgenes Skridtgheder;

Kongedragten gav kan kan aller Lov lie at høre
kan gennemsette kans i sin kongelige Værdighed. mk

Part. II Stykke I

Som E. – anfører C. følgende

Cicero fremsætter dette Exempel paa Skinddyderygsmaal

hvori Sandheden, hvilken de ikke ønskede om Gjenstanden.

Een Mand indhentede paa Reise en anden

Mand, der var paa Vej til et Marked

hos

havde og førte en hel Del Penge med sig. Mod denne

gav han sig i Snak

dannede han under Vejs, som naturligt var,

– for sidst –

hvorfra følgende Ord de kloge ene, at de vilde gøre Reisen,

som om de vore Byrde. Da de derfor vare lagne

Krog

ind i den samme Herberg, vilde de spise

(til Middag) sammen (lagde sig til at) sove i det samme

Rum

Værelse. Efter at have spist (til Middag) lagde

de sig til at sove i et og samme Værelse.

Men Kromandens Kone (thi saaledes forholdes det ofte

Tidsregelsen, da han var blevet grebet i en anden
Misgerning), da han havde fået Kundskab om
den ene af dem
hin anden, som naturligvis havde Penge,
ved Natteld, saa snart han havde mærket
at hine, som naturligt var, allerede sov
dermelig fast paa Grund af deres Træthed,
ind i Værelset drog det Sværd, som han
havde brugt: Nærheden og Tilhørte den anden, saa
ikke havde Penge, ud af Døren og dræbte
hverpar hin
den anden, bemægtigede sig hans Penge, stak
igen
det blodige Sværd i Skeden og gik selv tilbage
igen i Seng igen
til sin Seng. Men Manden, hvis Sværd var
stod op længe
brugt til Drabet, rejste sig meget for det
blev lyst og raadte atter og atter paa sin

ofte at det var
blevet opdaget

Tidt Mærke i

selvfølgelig den
der havde

efter at have

det pleier at gaa
til Mund

den enes Sværd,
nemlig dens, —,
og som havde
det liggende tæt
ved sig

Ledsager; han troede at sommen ikke vaarede,
for haardt
for jordi han var falden i en Syg Søvn;
da
han lyg selv Svedet af sig og det øvrige, som
tilsig
han havde bragt med sig, og drog alene af
Sted: Ikke længe efter forkynder Kammeren,
at et Menneske er dræbt, og han forfølger
af sine Gæster
Mørderen med raske, saa overmaadelig Bevægelsen,
den rejsende
Liget
Ligen, saa var døget af Sted Lidligere.

(Manden) Han griber Manden paa Flugt
under Flugt
Flugten Svend af Laaden og saa
Forfølgerne dræbt
Ligt. Manden føres da af dem
til Byen og kniver anklaget.

gl. Bm.

Part. 2 Lykke 10.

Det romerske Folk har saare ofte overhøjet ofte: tilbagevist

dets Kongeriger, og (Konger, der ere besejrede endogsaa i vore
Efter at von J. havde o. A. —, tilbød de fjern
Krig. Vore. Forfædre tilbød Antiochus den Store,

den var overmodets lige lands og lige Vands ved en iøn Krig dr torleste stor. Anstrengelser

meget heldig Krig, at regne indtil Tjorg kaden

Taurus, d: Asien, som de fjernede ham, (vangav) straffede ham med et forlig

de lige Alpes, for at han skulde regere over

deb. Vi førte selv nylig [og i længere Tid] langvarig

- diuturnum er ikke et Adv. -

Med Kong J. af Arm. have vi selv nylig ført —

en farlig og langvarig Krig med Armenierne Konge, Tigranes,

dengang vesten ligeledes egentlig: at tilføje

du han havde udæsket os lige Krig ved de

Romerneiser, han tilføjede paaførte vore Forbundsfæller.

Denne Konge var både i sig selv en højst farlig Fjende og os.

meget og forsvarede Mithridates, den var en meget ivrig en af vort Verdensherredømmes mest hadefulde Fjender

, da denne

Fjende af Rom romerske Herredømme og

var jordrevet var blevet forjaget fra Pontus, med

ved sit Kongens Magt sine Tropper og de Hjælpemidler, som hans

talet tilbage Rige gjorde, og efter at vore Hære stod af

stod Lucius Lucullus, (der vel) en höjt fortjent Mand

med fjendtlig Sindelag og Feltherre, bekæmpet han sit fjendtlige Sinde.

Ogsaa han Det ligger dog ikke i hans fjendtlige Sindelag, men blev ved sin forrige Holdning med den Magt, der var lagt hans hænder op

Det laa dog i hans Hensigt at benytte sine (øvrige) tilbageblevne Tropper i den samme Hensigt som tidligere. Da nu Gnæus Pompejus saa denne (i Si) 1

kvalende (medlös): sin Lejr, rejste han sig d: surrexit

og led han gav lade sit Kongelige Værdighedstegn Kongesmykke

T. Tøjet af - og kastet fra sig

paa, som (han) havde revet bort fra sit

(d: med visse Indskrænkninger)

Hoved, og efter at have paalagt hans Sønner Krig

tilbød han hans at regne igen, og han fandt mente, at

sek ikke siede tynes mindre berömmeligt var

taade for ham og for sek vort romerske Rige,

at en Konge blev indsat (i sit Rige) og ham, tyntes.

end [sek ham blev] (holdt: Ave kundet) Derfor regerer Tigranes Tigranes eltsar,

den Dag: Dag, den samme Tigranes, som som — ,

taade selv var en Fjende og sek romerske regler sels - sels

Folk og ofte en meget ivrig Fjende og sek har været

i sit Rige, som fuldstendig var beseet oom. har opfyldt

vendt, som førte Vaaben mod sek romerske som har taenzet mer os

Folk, — som medens han været var Medhjelper om Herredommet

og han opnaaede sek Venskabets Navn og Forbund, og det skam —

som han havde trænket med Vaaben, som han havde forbrudt —,

opnaaede han —

ved Römer tyx

ideo af den Grund
eo
idcirco

Part. 3. Sygte 8.

myndt Cæsar blev dræbt, da han var i en Alder
55.
Efter hans Død af 56 Aar. Han har (tilbagelagt) den Skikkelse
blev de den For- hos visse af sine Folk, at han hverken
modning tilbage nogle
af hans Omgivelser
ønske vilde leve længere eller havde Dagt Omsorg
– cura, ut –
at han kunde for, at han brugte sin Sundhed mindre
at han havde et mindre godt Helbred
heldig, og af den Grund hverken hårdt Brød
at han
Ad
som forlyste indkøbt sig om de Varsler, der pasmindede ham, og eller
de Meddelelser hvad hans Venner atter og atter sagde
Venner mødte gjorde ham
lē ham. Der er Folk, som mene, at
i Tilfælde lig nylig ham skulde paa den nyeste Senatsbeslutning,
Senatet tillagt ham
paa en Gang i hvilken (det) havde besluttet alle gudsomme
ninger
lige og menneskelige Hædersbevisninger for ham,

og at kan ligeleves ved sin Ed, ved hvilken ligeledes sulle li sin Ed

de alle forpligtede sig til at forsvare kans Liv / hvorfor forpligtet,

undgaae (gjem) havde bevoget Spaniernes Vayler, end gaae hvorfor fjernet sin Livvagt af Sp.

idet de (: det Klagende) omgav ham med Spor. som pleiede at omgive ham vedbleven. S.

Seul. andre mene derimod, at han hellere

hav villet undergive sig de: under Beskyttelse Anslag Anslag: en Gang for alle usandsynlige for.

vde

helser), der kunde fra alle Sider, end dadig

at toge sig i Agt for deres Noyde (at) nøt til

(sige) fremføre, at han pleiede at sige, sige.

saa snart han var frelst, at hans øyne at det ikke var saa meget kans sinn: Skalen at han var i live

Frelse ikke laa ham saa meget paa Sinde som

Rammerfolkets: kun var allerede tidligere blevne kun havde allerede tidligere opmuntret (Mod og Tiltro: Oplysd

(= ademptum (men anderledes construeret) —)

berøvet rigeligt af sin Mod og Ære; hvis noget men Skalen vilde, kun

fandt that

tilstødte kan, vilde Skalen havde ikke vore: selv ikke

og dels:

Ro (og vilde paany), og dels vilde han kanske lie

og dels vilde han vare under ubekjendt Velkaar under de Borgerkrige han med Kammerlie at døje

at lide under Borgerkrige paa ubestemt ringen Velkaar

Om en Ting kan han vel være sikker hos alle.

Det var vorden fuldstændig alles Mening, at

saa at døje

efter (eget) Ønske en Ende kunde lie Dal

saa vad en Død efter hans Mening vilde tilstøde

Kaade (skulde) komme. Thi endogsaa engang, da han havde

forhen engang.

Xenofon

last!

læst hos Xenophontes, at Cyprus, skønt han

paa sit Dødsleje.

endnu havde sin fulde Sundhed, havde Jarlayt

d: givet

havde nu II Rygte, han I sin Afskyelse

v. Paalæg

skrabet kunsig

visse Ting om sin Begravelse, for Jordfæstelse

Trakten

han en saa langsom Dødsmaade og ønskede

Sig selv

sig en hastig og kortlig Død; og Degnen

forkort

forkort han Ord, kaldte han i den

i en Sandalie

tykkende Tale ved Middagsmaaltidet hos Marcus

ved Bordet

Lepidus om, hvilken Maade der var den

at forkorte

behageligste at ende Livet paa, forkortede

at 1–1 og 11. Endelig

Kun pludselig og uventede.

Xenophon

Stykke 17. II

Man maa : høj Grad vise deres Selvbeherskelse

og Mildhed, som kunne mangle Grund til at tænke ved eller Anledning til at (kvæle) (dræbe) Kvæle. Hvad kunde nemlig

være lettere for Antigonus end at lade

de to mange Soldater, som, idet de stod

[ ] det og til Kongens Telt, gjorde det, som

(Mennesker) gøre kunde med en stærk Tørst

og megen Gerne: nemlig at tale ille om deres

Konge [gøre Spot til Skræk]. Antigonus kunde

høre det, da der kun var et Forhæng

kunne mangle

Mangel

Kvæle

Dræbe

nemlig

nemlig

stod – og gjorde

som stod tæt op til Kongen og

og være ved at gøre

den lyttende

mellem de talende og Kongen, der hörte deres

dette skal kun ret lide Side

Samtale; han lod sig kun lidt kröre

ved og sagde: „Gaa længere bort, for at

Kongen ikke skal höre, hvad I siger."

Ligeledes gik han om Nat, da han havde

i Asland havde nogle og fine Soldater ønskede det muligt snart over Konge

ensyngt hos sine Soldater, at nogle

ønskede at (snarligt) snart over Kongen, som

kunde fört dem selv ind paa den Vej

hvor de kunne komme frem eller tilbage

og ind: det nejagtige Øjeblik,

hen de skulde, som kunde det ønskede Arbejde,

vare værst farne stedte

og da han havde hjulpet dem op: det de vare nødsagede om

og da han (var fremkommen med), af hvem

de kunne hjælpe, da de ikke vidste det, sagde

Nu kan I gerne begynde

han: „I begyndte altsaa Antigonus, hvis Sted

I ere kommen ind: dette elendige

Omstændigheder
Tilstande, men [han] skal I ønske vel, velsigne ham

som hør jer eder ud og samme Synnud. 11

Fremdeles
Han var 1 ligesaa overbærende over for sine Fjenders Bagvaskelser som over for Bagvendes. Da de 1 hørte hele jnde i en lille Forsamling i Grekenland (og da gandske og ikke blev sig videre om Fjenden, fordi Forsamlingen var stort / og kom med mange spydende Bemærkninger om Ambigenus's (særlige Bygning) og lo over hans spinkle Bygning / lo over hans Brok. nese, sagde han: „Jeg er glad, og tæg haaber det bedste, selv om tæg har Silenus i min Tøj". Da han havde gjort disse

saafremvidt

Haanord

af hans Medborgere mere Gjakere saaledes ingang

og i Tillid til den store Stilling, som gjorde dens overmodige over for Fj.,

Grimhed haanede

Grimhed smart mod.

lave

naar

Jøret Bugt

behandlede Fyldefugle lomme ved Luet, trugte han

de fangne saaledes, at han udkrev

Skat dem de vare brugbare til at gj. Kr. ud i sine C. de Folk hø Cohorterne, som vare

brugbare

i Stand hø at gøre Krigstjeneste, og

skikkede de øvrige hø Auktion; 1

og selv solde han sagde, at han ikke vilde have

vor til deres sande Gavn

gjort sit, hvis ikke sit gavnede dem,

som førte saa ondt Tale, at han

var Herre. overstyg

Sylte 6 Part. 7

Hvis Tyrannmorder er velbekendt, som, efter

at have udført sit Værk, blev grebet og underkastet

Torturer af Hippias, for at han skulde angive

sine medskyldige, mennde Tyrannens omkringstaaende

nde Venner og vidste, at hans Liv var mest

kjær for dem, og da han havde ladet dem smage for at

Gangen i den Orden, hvori de (vare) blevne nævnede,

sagde han til ham, der spurgte, om nogen skulde

blive i Live: „Ja, du alene, for ingen anden, som du har været kjær for,

lades tilbage". Dette vakte Vredens, hvorved, at

han ledte Tyrannmorderens Tropper og dræbte

med sine egne Vaaben sine egne Besætning.

udmat hvem fornæt fuldført sit Værk

lagt paa Sneboerkelt

og skjønt hvem han vidste at hans Liv var Tyrannen

blive fik han(?) paa sit Tyrannmord om de var noget tilbage Mordeen sit Svar

Ej har nemlig ikke kunst nogen anden: Ene kom de kjær, som hands Sig kær.

at Tyrannen ønskte Tyrannmorderen sin Død

Svod Venner

Hvor meget mere havde da ikke Alexander
Hjerteb paa det rette Sted! da han havde
at Brev. læst sin Moders Brev, i hvilket hun paa-
svare mindedes om, at han skulde vogte sig
paa Gift som Kongen Filips Gift, saa han uden
Ongstelse saa Pik, saa leev nakt hans;
* Dette rører jeg saa meget desto mere
* maa jeg rose sig
hos Alexander, fordi ingen har ligget saadan
og. under for sin Vrede som han; thi jo
gjældnere Selvbehersker er hos Konger, desto
mere hör som roses. Paa lignende
vi C.C. Maade handlede ogsaa hin Julius Cæsar, som
bevgtede sin Seir: Borgerkrigen paa sin
mildeste Maade: da han havde fast fat
Han brugte sig selv
bedste med Klogskab
til sin Vrede

nogle

paa de Kassen, der indeholdt Breve fra nogle

Gnæus Pompejus (og vare sendte af nogle

Mand

Folk, som enten synes at have staaet som tilsyneladende enten havde tilhørt

paa Modpartiets eller ikke at have været M. eller ikke havde tagt Parti

Medlem af nogen af de to Partier, brændte

Breve

hans disse. Han flejede at vredes paa Han beherskede sig ved at vredes

en overmaade lek Maade, og han helst forstak han

ikke at kunne

vilde, at han ikke kunde vredes; han vredes

Form for

mente, at den med kortsynt Art af

Tilgivelse var den, som ikke vidste, hvad at holde sig selv uvidende om

enhver havde for sig med. Letsindighed

Letsindighed

overfor en Forbrydelse kan have saa meget

decipio

at sige, ofte hist man ikke engang høre

efter Rygtene om Mordet mod sin Liv, fordi

at lade sig nøie
mere Middels

Ml. 5 54

Bech

Det er bedre at skuffes i visse Forhold end at jage Ideal til Døde.

Part 2 Lyst 2.

I Aaret 443 efter Byens Grundlæggelse

døde 22.
i Stedet for
forde det af v.S.?

blev nogle Skuespillere vrede, fordi de vare

forhindret blevne forhindrede i at holde Maaltid i Jupi-

ters Tempel af de nærmeste Censorer,

hvilket ellers var en Overlevering fra gammel

Tid, og brugt til Tider: saaledes Flok,

i Rom saa at der ikke var nogen i Byen, som

spille kunde synge ved de hellige Fester.

Den sammenlignelsesfulde Overholdelse af dette
Forhold paalaa Senatet, og det samlede Øje,
saavidt det Tilsyn, for at de skulde sørge
for, at disse Mord gjenerhvervedes for Ro-
merne. Tilskuerinderne lovede det i Førs-
tningen herefterligt i første lod de – hentet til Raadhuset og opfordrede dem
og opførte Skuespillene,
gjorde det ikke, der vare kaldte det Møde paa
Raadhuset, det at samle tilbage det
Rom; da de ikke kunde bevæges derfra,
kom de selv det Livs efter en Plan,
der ikke gjør tilbage for Mandens
Fordomme. Paa en Festdag indbyde nogle de dem i flere Hold til for-
skjellige Huse
nogle og andre andre paa skjønne det at gjøre
Musik
Maaltidet med Sang, og da de have drukket
og gjøre dem til at
drikke sig dødd-
runkne i Vin –
Vinterne
og dysse dem i Søvn ved at overfylde dem med Vin

meget hemeligt
om Sagn Tale

meget Vin / Disse de Sem : Sönn, og saa

I var det da ikke alle Fejlespillerne? ledes Kaste(de) de Sem, der i deres sanseløse Dvale vare faldne : Sönn,

paa Arbejdsvognene og føre dem til Rom,

Skøjte Gp. utidig og ilde tilpas paa Torvet, hvor man havde ladet Vognene blive staaende.

og de mærkede ikke til noget, førend Dagslyset overraskede dem / Kinnede ned paa Sem, der overvældede af

Ydesbefindende laa paa Vognene, der vare

lutte tilbage paa Torvet. Da saa Strøm

mede Folk til, og efter at det var opdaget, at Love

: Rom maatte, at de skulde blive, heller det

indrömmet, at de aarlig i Tidernes Løb

at de maatte paatage dags omkring gennem Byen

af de Nar skulde kaste med Sang,

og ved en Tilfældighed, som nu er en

Fest, maatte de skynde om : Byen,

og de, der sang til skulde- forud for de ledige Springere,

Det fik igen Ret til at holde Mad.

Tid : Templet.

Tyske 20de linje "

Da de vare blevne førte frem for Senatet, forklarede de deres Landsmænds Stilling. Da Talsmanden sagde, (: Gallien) var blevet for stor, havde Mangel paa Agerland tvunget dem til at søge andre Steder hen, og paa Grund af Fattigdom vare de nødte til at søge Boliger. Da de saa (udyrkede) Steder, der vare udyrkede, fordi der ikke havde Mennesker der, havde de slaaet sig med paa disse Steder uden at formærke nogen; (Nem nu for nylig havde Marcus Claudius endt Bud til dem om, at han vilde føre Krig

tyske

og Fattigdom

og de vare da sejlet nyt Hjem) – for fit –

(de Steder, hvor de havde slaaet sig ned uden –, vare saadanne, som de saa henligge udyrkede som Pi. skrev)

med dem, hvis de ikke overgav sig; men
de ønskede) -- de havde (endogsaa) begyndt at
bygge en By, hvilket var et Tegn paa, at
de ikke vare komne for at gjøre Veed
hverken med noget Landomraade eller nogen By.
Men nu for nylig var hvede Marcus Claudius
sendt Bud hē dem om, at han vilde føre
Krig med dem, hvis de ikke overgav sig hē
kom; men de ønskede mere en sikker - om ved
ikke dræbed - Fred end Krigens Tilfældigheder, og de
vilde helene give sig: Forbund med det
romerske Folk end komme i dets Magt. Efter
faa Dages Forløb havde de faaet Befaling hē
at drage bort havde fra Byen og dens Omegn,

gj de havde oppaa kaft : Sindet sat dragt bort, uden at
gjøre Indbyggerne Middelland (hvilket andet Sted i den vide Verden, det nu lod sig gjøre
sammesteds havde man fralagt sine Varer og til
sidst alle de andre Ejendele, som de besade. De lade
Senatet og det romerske Folk, at de ikke vilde være
mere grusomme og strenge mod dem, som gjorde
havde overgivet sig V. Paa denne Tale lod Senatet
svare saaledes : Gallerne havde ikke handlet
paa rette Maade, da de kom ind i Italien og vare dragne
for at søge at bygge en By i et fremmed Land uden
nogen romersk Myndigheds Tilladelse, ej heller tilbage
Senatet, at Konsulen havde bevidst dem deres
Varer, naar de havde overgivet sig ; derfor vilde
det sende Gesandter til Konsulen tilbage med

de tilstedeværende Ledsendinge fra Gallerne, og hvis
Gallerne (vilde vende) vendte tilbage til det Land, hvorfra de
vare komne, skulde disse Gesandter paalegge Konsulen,
at Gallerne skulde bave alle deres Ejendele tilbage
igjen; og de skulde tvinges dertil ved Krig over
love-vide Ø Regerne og mede til de gallisse Folk, at de
Mf. skulde føede deres Arne Folkemængde hjemme. — —

Sommeren 376.

Konsulen
V. Lucius Æmilius Paulus indhentede den makedoniske Konge
Perseus ved Pydna. Det var allerede nær ved
Middagstid. Marken var forsaavidt ei mere stå-
ende, og samtidig
var Solsabnen bleven storkere dede Veje og ænder nu stadig brændende Støv;
Soldaterne følte allerede Trætthed og Tørst, og ved

Middagstid syntes det, at Herren i høiere Grad

skulde komme over enhver. Konsulen mente, at Soldatene,

naar de vare i en saadan Forfatning, ikke kunde mod-

staa Fjenden, der ikke var udmattet, men og som vare

just kampdygtige, thi Soldatene trængte af

Begjerlighed efter at kæmpe og fyrige Sind for-

le, at Tamerne skulde føres frem. (Og alle

Mænd kjæmpe mange) Og de mange kjæmpe

denne Mænd uden at tænke, vovede alene Nasica

af alle at mane Konsulen om, at han

ikke skulde lade sin Fjende, som havde holdt Fred,

hjem Feltherren for Nar ved at flygte fra Kampen,

skjøge ud af Haanden. Han burde mere frygte

for, at han, hvis Fjenden drager bort om Natten,

Hvormeget end

at

mishilligede

Bemærkning

Det maatte

synes han

betragtes

vilde blive nødt til at følge efter ham
skuede / marschere helt ind i Makedoniens Indre
under de største Anstrengelser og Fare, og / Sommeren at
skede forløbe med at vande om gennem Bjergene lige,
blev tilbragt mellem
som under de ældigere Anførere. Romerne
en anden Gang
at gøre Gerningen lovede, at have skuede aflægge Regnskab derfor paa et
han
andet Tidspunkt. I Øjeblikket maatte (de) man
skaa sig til Taals ved, i Tillid til
være hjemme med en gammel Feldherres Myn-
Indsigt
dighed. Da følgende Dag holdt han en saadan
(til Officererne)
Tale til Soldaterne: „Bande overfor dig / Publius
hvilke andre
Nasica / og lignende, der have den samme
have haft
Mening som du, men ikke med om, skal jeg gerne gøre Rede for
tiet
dette / skille mig ved at gøre Regnskab for, af hvilken
Vanskeligheden
Grund (Aarsag) Kampen blev udsat. V. xx) Tro at nu
Ledelsen og Kampen
og vær vist paa, at denne Opsættelse / (Mening om Sagen) savner

ver de saa god – at overdanke

Begrundelse, velan sa, lad ham saa med mig

jeneungaa, hvormange Ting der har været lie

gaar for Fjenden og lie Skede for os.

xx) Thi det er saa langt fra, at jeg ingier

vor Uvirksomhed igiar

sen Skille, vi holdt i gaar, at jeg endog tror,

at jeg har fuldt Haven ved min Beslutning

v. 24/1. 1901.

J. L.

Januar 1877

Paa samme Tid som Cajus Cæsar overvandt de

pompejanske Hjører i Spanien, sendte han sin

Legat Cajus Curio lie Afrika for at bemægtige sig denne Provins, som (dette Land)

hvilken Provins Publius Attius Varus sad inde hvor – havde Magten

med. Da nu Varus saa, at Curio's Troppe[r]

Stor Del ~~massen~~ for største Delen bestod af de Legioner,

som Cæsar efter at have indlagt Corfinium

ved Navn

hvorde B. først Del sig, lader han en Mand til 1

Selimus Quintilius, som ~~gjorde~~ selv havde været

(med)i Corfinium ved nævnte Lejlighed, gaa imødt

i om Curiós Hær og (modsvarende indskrænkende) Soldater,

d: første

ne (om), at de ikke maatte gjennem deres Ld.

Lejr[r]te Fæstned og (ikke) gaa (i Kamp) til Kamp med dem,

delt Sk. med dem

som havde kjøbt den samme Skabne og (havde)

Kampe

udhaardt den samme Belejring, og (de) ~~de~~ ikke V

den samme under Belejringen og at de ikke maatte kæmpe paa deres nuværende Partifællers [Side]

1 Side, af hvem de med Forsmædelse

hvorved der nu kaldtes for Overløbere. Hver mødt end Be-

hvor mange der ikke skulle nogen Mands Bekendtskaber for eller imod Cs Hær

lejringen af denne Tale blev gjort Dem intet

af Curió's Hær, for end de saa Frygt og Mistanke

hos alle
over alles Sind. Efter at Curio havde sammen-
kaldt et Krigsraad, begyndte han at drøfte de om Sagernes
vigtigste Sager. Der blev fremsat Meninger, Udtalelser
som gik ud paa, at man maatte forsøge sig
paa alle Maader, og at Varus's Leje burde
angribes, idet de, der kom med disse Beskyldninger/
gik ud fra, at Tvivlsomhed: et saadant Tilfælde
var sket, der var mest: Mistrøst med Soldaterne.
Lentulus Beslutninger; han sidst sagde de, at
det var vel at foretrække at Tapperhed/at prøve med/i Kampen
Krigslykken
Krigens Lykke end forlade og Faldne i
Ryggen af deres egne Folk at maatte døje
den haardeste Straf. Dødsstraf

at mindre end
samme Omvendelse
hos Soldaterne
var Uvirksomhed
og det forligte
sig ikke

Januar 1876.

Da Provincen Makedonien bestyredes af Lucius Æmilius Paulus, blev det straks klart for alle, at han ikke vilde føre Krigen der med Sindrolighed, tage sig Forelskelser mageligt

d: præsertim

især da han var en saadan Mand, at han endogsaa sysselsatte i sit Sind alene med det, som havde med sin Krig at gøre, idet han vilde sit eget Tanker Øje og stadig.

da han af

Først og fremmest forlangte Senatet ved, at det kun skulde sende Legater til Makedonien for at visitere Hæren og Flaaden og (for at) bringe Meddelelse tilbage om det, de havde erfaret, om der endnu var (Mod) Trang til Landsoldater eller Matroser; og at de skulde

nær tilfældet som han vilde have.

jævnlig

for at tilføre sit

til Søs

med sav sker Syske, de fornaede, skulde anvendes d: implorare) Dronning Skulde de hjelpe sig Kundskab

se kongelige Tropper; og ak om vid de kunde

Provins, som var Romernes, vilde blive og hvorvidt Krigshelpstaten var i vor Magt der vilde i Fy

Fjendens.; (de skulde jo ak vide), om Romer-

ne endnu havde deres Lej indenfor Skandskningerne/allen Posterne

vare slagen igjennem

allerede havde faaet Magt med alle Sam-

linger og var kommet re de gunstige Sider, som Tvivl

frendeles hvilke Forbundsfolkene/der (var) syntes bro Folk

med Romerfolket, hvilke/de syntes bivel, o.

osmme, og hvilke/der syntes ikke Fjender, ingenlunde sikkert

frendeles, hvor store Tilførsler/de var brugt man havde ikke dog

re Veje; endelig hvad der: om Sommer var

forgaaet paa Landjordene og paa Havet:

først

1 naar man da havde faaet got Besked om

legges Vestenske Flamm

dette, kunde de lage ethe Beslutninger

om Fremtiden. Efter nogle Maaneders

forbi vendte Legatene tilbage og meldte,

Forsel at Horen med stirre Fare end var fort

ind: Macedonien gennem ivrig Forsvar

Jasser Tyx Bjergtoge

Januar 1879.

Kære Calvisius Sextus!

Jeg ved ikke om Maaske han jo ikke tilbragt nogen Tid tilbage

hjere end den, jo for nylig har tilbragt hos

Spurinna, - ja det var usagtes: den Gud

heller vil lage til Forsiel lade i min Overdom mig nogen Forbillede end han, hvis dets ellers

er mig bestaaret
skal falde i min Lod at gjøre en høj Alder,
(—)

Thi intet er mere ell indrettet og ordnet end
den Maade, man lever paa der
kun Maade at føre dit Liv paa. Og lige.
vi finder Behag
som Gjennemes kraftesløste Dager glæder
mig, saaledes glæder ogsaa Menneskenes vel
afpassede Liv mig, ikke saa Ordningens.
Dagsorden
Følgende Regel overholder Sparima paa det
strengeste; ja hun lader endogsaa Smaa
bestemt
ting gentage sig i en vis Rækkefølge og ligesom
: Kredsløb. Om Morgenen har hun ikke
(men) (?)
Ro paa sig: Sengen, forlangen ved den
anden Time sine Ko, og saa spadserer hun
, tvinger han — forfisker
3000 Pauses lige saa meget for at forfriske sin
Aand som for at faa Motion. Hvis der

Dr kan ikke benytte nogete mere regelmæssig Livsførelse

ordnet Menneskeliv

følgende

omtrent maa siges

han holder sig i Sengen om Morgenen

paa Dagen

nogle af hans
en Venner lie Lede / fores indsjunder der sig Samtaler
om smukke og gode Emner; i modsat Fald
lader han en Bog læse for sig; undertiden
ske dette ogsaa, naar Venneme er lie Lede, hvis de
har noget
sa ikke selder sig derimod. Dernest
selder han sig lie Ro og lader aldrig forelære
noget af en Bog eller fører hellere en Samt.
senere tale, [end han nyder Læsningen af en Bog]; snart
skiger han lie Vogns og lader sin Hustru, som
han nappe finder Nøje lie, selde sig hos sig
hans
eller ogsaa en af sine Venner, der leder som
for nylig mig. — — — —

Med Hilsen
(Mange venlige Hilsener.)

Din Cajus Plinius.

Sommeren 1876. Til Augustus blev der (gjort
Angivelse
Meddelelse) om, at Lucius Cinna lagde onde
Anslag imod ham; det blev baade (fortalt, sagt) paa mund for hans Liv
hvilket Sted, hvormaar og paa hvilken Maade
(Lucius) Cinna havde i Sinde at udføre Anslaget angribe ham.
Om Natten fandt A. ikke sove
Augustus havde en uroelig Nat, da han henkastede
paa, at en det var nødvendigt at domfalde ung Adelsmand mod Mand, Gneus Pompejus'
Dattersøn, burde domfældes, idet han ideelig/ Barnebarn
sukkede (klagede), udtalte han forskellige, ja ind. undslap den ham Ord af vekslende – Indhold
bøjdes medstridende Ord: „Hvad vil dog det? Tanker Hvad nu
Følen jo, der finder mig i, at min Morder, den Mand, der har skal jo virkelig ikke
: Sinde at dræbe mig, spadserer omkring, nogen gaar frit om. Kvinde
Augustus! Ikke saaledes ikke han sine Straf, som meenes jo lever i Angst og Be. nu kommer da ikke den-
efter at der er tilvejebragt skabt Fred baade til Lands og til

han hvisdir
Vands, v beslutte(de) at røbe mig, for forgaves

i elevet
er v/ efterstræbt ved saa mange Borgerkrige,

og som er skuppet ukrøllet fra saa mange Sørøver

paa sin anden Side udbrød han og Landsknægt! Efter nu at han havde dræbt

en Hund mere fyld-
skille Dreng, sagde han atter, idet han var

tes af Harmod-
mere med paa sig selv end paa Sinna:

er da i Live
Hvorfor lever du, hvis det er: saa mangen

naar det er af Vigtighed for saa mange

(omkommer) d: Hvormaar vil der blive en Ende
Interesse, at du dør? Hvilken Ende vil

(—)

Dødsbrøsten er blive paa Dødsbrøst og paa Blodsudgydelse?

Det er ikke le- Livet er ikke af saa stor Værdi, hvis vi ikke bliver
gen vor at leve naar saa mange
skuer sydelses dræbt saaledes, som saa mange er sydelse af Vejen
af Vejen for at vi ikke skal omkomme

Endelig afbrød hans Hustru Livia ham og sagde:

Fortæl du, at en Kvinde giver dig Raad? Tak

11

Gør Sig, hvad Lægerne pleje; hvor de anvende
sædvanlige

Løgnmidler ikke har hjælpet, forsøger de stik imodsatte.

De vil ikke tvinges nogen Vegne med Strenghed, forstår mig, hvorledes Medlet gaaer for sig. — hvorledes det kan gaa for sig med Mildhed

Tilgiv Lucias Sinna! Det kan mig ikke skade sig, men Jeg kan gjøre det Rigtig. Augustus sagde sin Hustru Tak og lod Sinna beholde sig — — — — Han kan mukke længere — men kan blive ved Skam

Sommeren 1880.

Spanien, der ligger mellem Gallien og Afrika, omsluttes af Havets Vande og (de pyrenæiske Bjerge). Ligesom (Spanien) er mindre end hvert af disse de andre Lande, saaledes er det dog jordbarere end nogle af dem. Thi hvorfra kommer det Det bliver nemlig hv. udtørret

saaledes som Afrika af den voldsomt flydende

Folkehede ~~Strøm~~ eller Hyrnsøjes saaledes som Galli-

stadig Blæsen af stadigt vexende Vinde), men liggende

midt imellem de to Lande er det frugtbare

Hvad kun alle Slags Sæd er det paa den ene Side

paa 3 Aarsvæxter af 1 alle 2 Slags, dels paa Grund af

sin dampede den tempererede Varme, dels paa Grund af velfø-

Saa at mangfoldige rende og vedvarende Regn, saa Høsten i de Egne,

samtlige Frembringelser at det stadig gør Overflod paa alle Ting

Ikke blot selve Indbyggerne ikke blot de selve Indbyggere, men ogsaa

hvor man stadig paa Italien og Rom indstedes. Derfra er der mere

Mangfoldighed liggende ikke blot et stort Forraad af Korn, men

Honning ogsaa af Vin og lind Olje samt Frøkkes Urter af

Det er ikke alene hurtige Heste; og her er ikke blot Geder, der

hvad som bør er nødvendige for et meget stort Land, men

ogsaa Rigdom paa Metaller. I Jordens Skjød

Floderne p Løb er ikke ti
strømmer ikke af Sted med rivende Fart,

saa at de anretter Ødelæggelser, men deres Løb

er stille og roligt; de er ogsaa lidet-brudkelige kommelig.

fiskerige, de skove ligeledes rige paa Vildt.

Bleb ved Pyrenæernes Bjergryg er det landfast, nemlig

, Forbindelse med Gallien, paa de øvrige

Siden omgives det overalt af Havet, som i mindre

Skeds; Landets Form er meget forskjellig

Klimaets Sundhed er ens over hele Land

en, fordi Luften ikke besmittes af nogen Art blive 6.

pestbringer Damp fra Sumpe. Herfra Herfra kommer Tage

blæser ogsaa Sydvindens skadige Luftstrøm, ved som bringer

hvilke Mennesker hurtigt faar deres Død

Skanker Mennesket, Helbred
– opløses –
" Grovens Storke

Til Undvigelse Mojs naar det gjelder om at gaa Døden i Møde

Alle vilde Dyrs Sparsommelighed Fred

Frygten for Døden gjorde Romerne

at knuge vanner Dade

med tilbage, ikke disse Punkt maae lide en, hver Landsdel. Menneskenes Legemer (Sind) er ude lige Arbejde og deres Skale lige, Dovne; Sparsommelighed er haard for alle, og de ovrige Kr. for heldere Krig end Ledighed. De længste ingen anselige Maaltider gav deres Forfædre, efter den anden punishe Krig lærte de af Romerne at vaske med varmt Vand. I saa stor en Rakke af Menneskeslægter er der ikke fremkommet nogen stor Mænd blandt dem undtagen Viriatus, som de Aar igennem knuttede Romerne ved forhaandige Sejre. Og ikke den Mand er ikke var udvalgt ved Folkets Beslutning Kundelse), men

Mark paa den ene paa en anden Side men ikke hvem følgte de

var kyndig i alle mulige Fager, fuldyde

d: constantia ny

sig. Hans Dyd og faste Beskeden var en Kraft og Nødsomhed

saadan, at han, skønt han havde sejret

hyppigt

over Hære, og var anført og Konsuler,

i saa store Bedrifter ikke forandrede sig (ejorte kaus) skøds smeksom Bedrifter ikke (gjorde) nogen Forandring

Førelse og Vaaben og Klæder, ja ikke engang

d: Udseendet af Vaaben og Klæder

skjøde Levevis, men han holdt fast

ved sin Sædvane, med hvilken han førte

endog lidt ved alle vaaben Slikkere

begyndte at føre Krig, at enhver som

saaledes at

helst mener Soldat skulde synes rigere

synes mere velhavende

end sine Fælherrer.

Sommer 1887.

Censorn Quintus Fulvius Flaccus arbejdede og udsmykkede paa?
med store Ører det Tempel for Fortuna, som
byggede paa, idet han vidste bestræbte sig for, han (som han) som Prætor i Spanien under den
havde lovet i det han vidste bestræbte sig for at vinde Rom keltiberiske Krig havde indviet, d: dedicaserat for at ikke
noget Tempel i Rom skulde være skønne og
prægtfuldere. Da han mente, at det vilde
vare at gjøre det Tempel en stor Pryd else, hvis
rejser han det fik Marmor til Tagsten og Marmor, rejste han fra
laver her Tagt halvt lagt af Brutiernes Land og lod hente Halvdelen af Tagt
lage af Templet for Juno Lacinia, idet han
mente, at det derved indvundne Materiale vilde
vare tilstrækkeligt til at fuldføre det Tempel, med
der var under Opførelse
som han byggede paa. Søiler, som skulde lage

sette Materiale (og) (Ombud) føre det bort, være rede
hie at udøve denne Heeligheds ord Hjelp af
Censorens Myndighed overfor de forskrækkede
Indbyggere. Efterat Censoren var vendt
tilbage, (begyndte man at losse – og føre)
hiin Teglstenene losse fra Skibene
og bragte hie Templet. Skønt der hvilede
Taushed over, hvorfra de var komne, kunde
det dog ikke skjules. Derfor opstod der
Rygter i Raadhuset; fra alle Sider
fordrede man, at Consulerne skulde føre
(bringe) denne Sag for Senatet. Men saa
snart Censoren efter at være bleven kaldet ind i
hie (Templet) Raadhuset, rettede de enkelte
og alle tilsammen med lønlig skjøn Forbittrelse

Da saa Folkene hie at
meddelen Forholdene af C. Mgn
opfyldt hans
Sig opstaaede
fra at forhandle

en Storm af
vrede Raab.

alle Sagen
under Behandling

Da saa

Senatorerne hver for sig

saa gav man
sig hie at
tænke hans
de skrigende Ord

de skarpeste Bebreidelser

(Skældsord) imod ham, da han var nærværende,

urværdigste (Censorene havde, sagde de) det höjforvarede

Tempel i denne Egn, mod hvilket der ikke var

Pyrrhus hævet begaaet Helligbrøde af Pyrrus og

ikke af Hannibal, havde Censorene, sagde

skammelig misbandlet ved at tage Taget af det

de, paa en skammelig Maade taget Taget af

nedrevet ja

og nedrev ødelagt, og dette en (Rom.) Censor,

*) det var alle Censorer

der var valgt hertil at vaage over Sædene*),

og fremdeles: hvad der allerede kunde — ved

det gjorde han her ved —, som han kaldtes

og brøde selv over Romerfolket

og gjorde noget, som, hvis han gjorde det

i Forbundsfællernes private Huse, kunde synes

urværdigt, idet han ødelagde de ødelige

Guders Templer, og (forpligtede) paalagde Romer, han

falsk Ærbødighed overfor det, der hører Gudene til,

af det, han rovede

medens han byggede Templer (ved Roverier) fra

andre Templer, som om de uhyggelige Guder

ikke er de samme overalt.

vore

Sommer 1885

Kære Lucilius!

Vor fælles Ven Sebulius Liberalis er fuld af Sorg over Efterretningen paa Grund af Mandslekten om en Forbrydelse, som han kan kaste Skyggen over Familiens Ære. En U. som denne Ulykke kan gøre Indtryk paa enhver vor. Kunde have kvam del skulde vore

regte

heest, undsige Ja paa en Maad, der nærer hos den ægteste Kærlighed til sin Fødeland. Derfor savner han nu sin vante Fasthed, en Egenskab, sin frejdige Mod, som han naturligvis har vist med saadanne U. for Øje over for de Ulykker, som anbetroet tro hos undsaaes

han mente Sundet befrygtes; men jeg

derimod denne – U. undrer det mig ikke om han ikke har befrygtet

undrer mig ikke (over), hvis han ikke har befrygtet. Ja denne saa ofte nævnte Ild og mesten uhørte

undrer det mig ikke om han har befrygtet da den var ude i Sidenfjeldet

I
Ilden, thi den var ekstraordinær. II Thi
⊥ ⊥
Ildebrand nok har længst hjemsøgt mange Byer, men

helt tilintetgjort, udslettet
ingen (har den) ødelagt Sund og Grund;

III
thi ogsaa hvor den er blevet ⊥ slukket Ild paa Ilderne

saa gleppes det paa mange Steder
af med Fjendehaand, og Ilden fik gott

fat saa mange Steder, og stænk den dernord

og om morgenen virkelig sees vokt igen
(ere forfærdelig sig med rædende Hurtighed, forbe-

rer den dog sjeldent ved (: sit Tidkort). Den

Ogsaa af Jordskælv har der neppe nogen Gang været et
heller – –
har endogsaa neppe nogen Gang været et

Jordskælv saa stort og ødelæggende, ødelæggende
slemt og ulykkebringende, at

det knapt hele Byen lå at synke. Grus

Men Lyksalighedens Sæd, skønne saa vaare prægtfulde Byggrim. Men: Å ak de mange

gør, som ukkelvis kunde være de Pryd for kaste glans over

en ukendt By, hvor een en eneste Nat lagt ode, jævnet med Jorden

og saa stor en Ulykke, som den ikke engang man – behøvede at frygte

kunde kan være Tryghed for under en Krig, i Krigstid

er indtruffen her vildsvel

indbrud under den dybeste Fred. Hvem kan

tro dette? Overalt spørges der efter Lyksalighed, nøgtern

som før var at skue: Galgen, medens

Vaabene hviler, og mensens (Tryghed) sorgløs Fred og Sikkerhed

er udbredt over alle Jordens Lande. Det

er dette, som nedtrykker vor Ven Sjæl, der udaf Livsvægt trykker til at vakle

var ikke fast og frejdig overfor vante Tilskik.

kelser. Og det er ikke uden Grund, at

dette Stød det har lagt haardt paa hans; det

mensens hans fast,

ufordsete Ulykker er altid det svarere at bære

det overraskende ved Ulykker øger deres V.

det aldrig før erfarede føjer en Vægt til

Ulykkerne, og der er ingen her i Verden af de dødelige,

ser ikke følge mere Smerte som ikke har følt store Smerte over det,

undrer som han ogsaa forundrede sig over. Derfor

tør intet komme over os uforberedte; i

med alle Mu ligheder betænke

at tør Tanken ile sendes forud, og man tør her.

ikke ret te over, ikke hvad der følger at ske, men

hvad der overhovedet kan ske. Hvad er der gives der vel

som ikke Skæbnen, naar den vil, kan rive

ret for den der staar paa Lykkens og Magtens Tinde

bort, selv om det staar i den mest blomstrende

---

giver et ret Fylde? Hvad er der, som den ikke angriber og

misbandler Lykken: Sne Faar sælsomere, jo mere herlig

det skaaler paa? Hvad koster den

Anbringelse, Eller hvad er vanskeligt for dem?

Altsaa bør alle Ting overvejes, og Spørgsmaalet bør maa herefter (her ad) overfor det, som kan overhovedet hvadder indtræffe. Tænk paa Landsforræderinger, Belav dig paa Pinsler, Sygdomme, Krige og Ulykker! Stol. Handelsen nu kan rive dig bort fra dit Fædreland lade mistet eller berøve dig dit Fædreland; den kan føre Fædrenelby drive dig bort fra Ensomheden. Lad os stille os/alle/hele Ønsker om menneskelige Lods Vilkaar for Øje, hvis vi ønsker ikke at overvældes og ikke at blive slagne af Fortvivlelse ved saadanne mulige Tilfældige Ulykker (og Ulykker).

Ludvig Holberg

Din Ven.

1901. VI Klasse.

Particula V Stykke 4

var endnu
Hannibal (har) maaske (været) mere kundskyldig
i Medgang end i Medgang
, naar han havde alt muligt at kæmpe med,
da han
med naar Lykken fulgte hans Faner, han, som
(———)
jo, medens da han (gennem 30 Aar) saa længst borte 13 Aar igjen
i Fjendeland
for sit Fædreland (paa Fjendernes Landomraade)
med v. Lykke
førte Krig under Lykkens vekslende Omskiftelse
egne
som Anfører for en Hær, der ikke bestod af hans
Alverdens
Landsmænd [al Verdens] en broget Blanding af
Mercenarer, men var sammensat af Børne fra alle
Folk
— communis hører ogsaa til lex og mos —
Folkeslag, og som ikke følte sig bundne af nogen Lov, Lov eller
Sæd eller Tvang
ikke havde Forskjellige af, hvad der var god Sæd, ikke havde men afveg fra
hverandre i
men som afveg indbyrdes i habitudo
samme Syrog, andre Sædvaner, andre Klædedragt, andre
nedarvede
Vaaben, andre Sæder og Skikke, andre Helligdomme Religion
ikke havde samme
ja neppe andre Guder, i den Grad havde knyt, knyttede

om jeg saa maa sige

—quodam—

let dem sammen med et usete Baand, (saa) at

hverken Forekom Splid

der (ikke) opstod nogen Strid mellem Soldater,

ne indbyrdes eller nogen Mytteri mod Anfø-

rerne, skjønt der (ofte mangfoldige Gange) Penge

Levnetsmidler

lei Sted og en Tilførsel af Korn i Fjendernes

Fjendelandet

Mangler, som havde hidført mange fele Gjerninger

Sammenstød

Oprør, og paa Grund af Mangel paa disse Ting

vare mange ufortøvede Ting begyndte mellem

forsagende

Anførere og Soldater i den første punisiske Krig.

Men da saa

efter at Hannibals Her blev ligesaa vant dens Forskrifter,

de hvilke man havde sat lidt Haab om

trak sig tilbage til

Leir, vare klare, og ved at vige ind i det

Hannibal indskibet og efter at Hannibal havde opgivet det vide Fl. endel Fanger hvem man ikke fandt det nødvendigt

d: angustus

snævre Bredden havde forladt det øvrige Italien

opgivet

Hannibal

(syn) maatte det saa ikke forekomme han forunderligt, at der ikke fandt Sted nogen Oprør i Lejren?

Til
Vanskeligheder
Th. Til de øvrige Ting var / ogsaa kommet den
Ombendighed, at der ikke engang var Haab om
Hdsigt til
at (underholde Hæren med Fødemidler) (med
skaffe Levnetsmidler til Hæren
udlagen fra selve Brittiernes Land
mindre det skulde være) fra Brittien, som,
det i sin Helhed
selv om det hele Land (o)pyrkedes, dog var
sat ogsaa at det havde været pyrket
for lille til —
et nøie Landområde, naar det gjaldt om
at skaffe Næringsmidler til en saa stor
Hær. / Krigen havde lagt Beslag paa
o. dermed var en stor Del af det v. A. drevet bort
og hævet Sysselsat med Krigen og af en Del vanne,
som var bl. ven til nationalfejl
det vaabenføre Mandskab
og Ungdommen, de dermed var uddraget fra
taget bort
at dyrke Marken, og det var en Fejlvane,
der (som en (tydelig Last) vedlag) var indgroet
Last
hos Folket, gennem Kriget at udføre Krig.
gøre
hjemme;

g.

Sommeren 1884.

Om Marcus Vipsanius Agrippa.

Marcus Vipsanius Agrippa var en Mand af ringe Byrd, men dygtig i alt det, der angik Krigsvæsenet, og Augustus havde ikke (nogen bedre eller dygtigere Hjælper til at forskaffe sig Sejre end Agrippas Virksomhed; det var hans Ven, der ogsaa den Gang, (ved Hjælp) af hvilken Sextus Pompejus [mellem] Sicilien og Sardinien, havde bragt Flaaden udrustet og Mandskabet i god Orden, og som Følge af hans fremragende Anførsel blev de knuste med gunstigt Udfald. Det var som Følge af dette Forhold, at Antonius bebrejdede Augustus, at han ikke var kommet paa Benene og ikke havde

vist sig for Soldatenes Blikke, fjernt Agrippa
allerede
havde draget Fjendernes Sider paa Flugt. Derfor
vandt
erhvervede han sig ogsaa i denne Krig den Sejerskrans,
en Belønning
som ingen Romer nogen Sinde før havde faaet, og
dernæst
som ingen fik efter ham. Den 11 Krigen
mod Antonius indtog han Leukas ligt for
Næsen af Antonius's Flaade, besatte sig
Patræ, Corinth og overvandt Fjendernes
Flaade, for to Gange for havde været i den for den anden Gang
sidste Tid; og i selve den Krig, hvori den Slag
Magt blev vundet
lonius's Skibskræfter gik helt tilgrunde, var Afgørelsen af hele
Kampen
sen af Kampens Udfald fuldstændig i Agrippas
Haand
Magt. Som Konsul i det Aar byggede han for tredje Gang
sine mægtige der vare af den Art, at de
i Byen (dette saa store berømte) Bygninger, som Rom

efter Succes begyndt baade overgik den tidlige
Kunstle Pragt og ikke senere blev overgaaet af
- herliger
vogen Pragt, og blandt de første (kunst) fremstille
Pantheon, paa hvilket Agrippa, da han
skulde skrive Augustus's Navn ovpaa, skrev
sat eget, skønt han vogede sig ved. Da
(d: universus)
baade Folket: hin Verden morede Kolig-
hed til ham, og da han var mægtig paa
Grund af sin Indflydelse hos Soldaterne, kunde
til sidst
han allerede tynes farlig for selve Augustus,
som havde havet han til hans høje Stilling.
Derfor vaade Mecenas, som hørte til Augu-
stus's fortrolighed Venner, at sige til Augustus,
at selv nu var kommet saa vidt, at

første vidde selve sit Navn og de andre (alle mænde) selv selve sit eget.

mectaande Ejendom

tages

Agrippa uden maatte døbes eller gøres lit

hans af ham
hans Svigersøn. Og paa dette Tidspunkt, var

Julia Enke, da hendes Mand Marcellus var død,

Agrippa var (fra Cany) gift med Marcella,
Augustus
en Datter af –
Augustus's Søsters, Octavias Datter, med hvem

han levede roligt og : godt Forstaaelse, og med

hvem han havde (fået) Børn. Men Augustus mer. Augustus maatede sin Søster
: exoranta s.
gav paa sin Søsters Bøn, for at hun kunde afslaa

Svigersønnen sit hun, Agrippa Julia sit

lod A. forskyde
Øje, efter at Agrippa først havde forskudt – og gav ham

Marcella.

c. 16/9. 1900.

Sommer 18⁹/₅.

Den jugurthinske Krig blev i sammenlig lang Tid

ført under Befaling af Quintus Metellus, en

som ikke stod tilbage for nogen af sine samtidige

Mand, der fremfor nogen anden i sin Tid havde

Legat hos ham

En af hans Legater

lyktes med sig. Hans Legat var Gajus Marius,

fra Arpinum

en Mand af Ridderstand, født af Fader,

og af ukendelig Livsvandel

ukendelig ved det Liv, han førte, og ligesom

lige saa let — som brav —

en umærket Mand i Krigstid, saaledes en

omtalelig

meget ellet Person i Fredstid, begavet efter

hvilelös

Berømmelse og Ære: (gærende) Uro. Denne

Mand

Marius nødtede gennem Statens Forgangere og

Romerske, der drev Forretninger —

andre Forretningsfolk i Afrika en Anklage

Sigtelser

mod Metellen for hans Langsomhed i Krigen, og for

med Vilje at trække Krigen ud alt paa —

ud over to saare kurde Aar.

han allerede førte Krigen i langvarig og det hedige

– paa Latin er der ingen absol. Acc.! –

Aar, og [skønt] Sulla Overmod og Lyst til at blive ved med at tidde inde med Kayser beholdt — ud over Tiden

var indgaaet, udvirkede han dog, at han, da han havde sagt sin Orlov og var [vendt] hjemmen til Rom / valgtes til Konsul, og at [højeste Befaling] Overanførselen i den Krig, der nødtes var tilendebragt af Metellus, overdroges til ham. Dog var hvad Metellus' Triumf meget [glimrende] / og paa Grund af sin fortjenstfulde Dygtighed fik han Tilnavnet Numidicus. Men Cajus Marius havde [en] til Kvæstor [i to Led] dennes Medvirkning Lucius Sulla, og da hans [Forandsættelse] fik han, da han var vendt til Kong Bocchus

samt hellige A. indgroede Overmod

hvorved han tilvirkede

tilbragte

M. holdt dog b. es gl. St. og fik som et Hædersnavn, hvor til han havde gjort sig fortjent ved sin D., Tilnavnet N.

Kong Jugurtha i sin Magt; og da Marius
for anden Gang var valgt til Konsul for
det kommende Aar og var vendt tilbage
til Rom den første Januar, førte han
kun med sig 3 Triumftog.

førte kun kun 3 den første Januar.

to
Da nogle germanske Folkeslag ved Navn
Cimbrer og Teutoner, havde brudt deres
vilde Magt, og de Konsulerne Caepio
og Manlius og andre Anførere var blev-
ne slagne paa Flugt af dem og havde mistet
deres Hær, mente Romerfolket, at ingen
ikke var nogen anden Anfører, der var mere
skikket til at slaa saa store Fjender til-
bage end Marius. Saa fik han det ene

en uhyre Mængde af germanske Stammer — nemlig Cimbrer og Teutoner — havde brudt deres vilde Magt paa Flugt.

og germanske Hærskarer deres Hær

Nu blev han K. mange flere Gange

sidige

Konsulat efter det andet, Hans bedste Konsu-
lat gik med til Forberedelser til Krigen; i sit
fjerde Konsulat kæmpede han sammen med Teutonerne om-
kring Aquæ Sextiæ (hvorfra Ligene); i sit
femte Konsulat kæmpede han selv som
Konsul y Prokonsulen Quintus Catulus mod
Cimbrerne paa de saakaldte rauhiske Sletter
paa denne Side Alperne. I et meget heldigt
Hvedslag (-den-) Slag. Det synes, at Marius ved denne
Sejr har [fortjent at] gjort sig fortjent
til, at Staten ikke skal føle Savn
over hans Tidsel af Ridderstand, y har
opvejet der Utaknem, han havde*) anrettet,
Velgerninger, der skyldte ham
Forbrydelser, han indlagde sig
med de Goder, han var Ophav til. Hans

Efter Tallet paa hans Konsulater følger gange forbi-
kom det p. d. Side af et paa de saakaldte r. S. hvis d afgjorende Slag med C. blev slaaet for R saare heldigt ledsaget under Kommando af M. da alt var C. i Forvirrelse med

*) – endnu hard. han ingen Ulykke anrettet –

som en
sjette Konsulat blev ham tildeelt [sig.

Slags som] Lön for hans Fortjenester, og i dette

det vilde Uvæsen, der dreves
hvormed Gj. sigter blev i Ogns, rejst af Glaucia og Saturni"

(Solid)
mes, der sigter Skaden ved indre Skridt.

Blodsudgydelse heder og endog med Sværd og Dolk spilede.

Valg
de Folkeforsamlingen, underligt af ham i

hans Eyendom af Konsul med Vaabenmagt, og

dissé
og dræbte med Lod Curia Hostilia idømte han de forbrudte.

sig [og forlige] Mund Dødsdom —

Sommer 1891.

Af Niels Klims underjordiske Reise.

gennem
denne Da jeg saa var kommet [ud af] den Egn, satte jeg

Farkøj paa et Skib over en Slags Strøde med sort Vand,

og jeg blev ført hen imod Landet Ascorac. Her og jeg kom ret
møder nye vidunderlige Skikkelser Væsener mit Blik
viser der sig nye Vidundere for mine Øjne; thi
ligesom Landet Cobac frembringer (levende) Væsener
uden Hoved, saaledes kommer nogle Indbyggere
i dette Egn til Verden (forsynede) med syv Ho-
veder. De øvrige Borgere viste disse
mørke Dyrkelse som Guder paa Grund af deres
(saa) store Velsignelse, de havde fået fra Natu-
rens Hoved, (i den Grad,) at Fæhrerer, Kon
saa
sul, Senatorer og Kvæstorer udtøves af dem
alene paa Grund af deres flere Gange fordoblede
mangedobbelte
Sagkundskab
Forstand. Men da de har saa mange
varetog
Naturer (løsty) vidtforskellige
forskellige Anlæg, som de har Hoveder, (udførte) gamle vidt
mange Slags forskellige
de energisk og kurdigt paa den Gang mange.

Bestillinger
arkede Opgaver og ~~af~~ lod, underkastes offentlige Virk-
somhed
Stater / indtil (ligge) uforsøgt (ben), men paa
een Grund af denne paa en Gang mangesidig Travlhed
og ikke mangfoldede og hos et og samme Individ indbyrdes kæmpende
Ideer blandede de paa en yderlig [og sørgelig]
alt sammen i en haabløs Forbyrdelse
Maade alle Forhold sammen; og i Tidens Løb
Opkom 3 2
fremstod der en saa stor Forvirring i Statens
Uligheden
grund, at Arbejdet med at bringe Orden
det Virvar
igen i de Forhold, som disse alvidende Em-
fremkaldt
bringe: Love gen bedsmænd havde vakt, har kostet [et helt] en
anstrengte
mg/ hel Menneskealders Arbejde (og Anstrengelse).

Sommer 1889.

Da det svenske Riges Stormænd havde faa Gj. set
var slaaet om til
nene og for, at Kong Albert havde tilbyggedig at
herske vilkaarligt og overmodigt
og brøde som Enevoldsherrer, skikkede de Af.
sendinge til Danmark og Norges Dronning, Mar.
med Bøn
grete, for at anmode hende, om [at,] hun vilde
Raade i denne deres Vaande
vise dem en (Fyrste) at hjælpe dem under Stille
saa høj Grad forvirrede Forhold med Raad
og Daad; thi saaledes [havde] plejede baade
Danmarks og Norges Konger at gøre forsømt
Dronningen, de havde ovet nøjet af sin Fa.
ders Snildhed, Overlegenhed og Gavmildhed, be.
gyndte at grunde over, paa hvilken Maade
vel skulde bør sig at for at føje til
hun kunde forene ogsaa Sveriges Rige med

de to andre, hun alt: Tarvejen [negre] var
i Besiddelse af. Da hun derfor mente, Ført hunda
at det sidste egnede Tidspunkt var indbrudt
nærede hun det Ønske, at de fra Stor-
mandenes Side skulde gives hende bestemte (visse)
Løfter, førend hun lovede dem sin Hr.
Hand. Hun begyndte derfor med indsmig-
rende Ord at bekjende dem sit, at de
mandigt og modigt skuld gribe til Vaben og stride med Vaben: Hvad skulde
kunne [for] dit Forsvar for Rigets Love
og deres egne Jomfrutigheder / og sit, at de
ikke skulde finde sig i, at et Rige, om
mærkværdig hvis Navn de skulde en saadan Hader, og
som der saa mange Gange var blevet berømt,

loges: Beriddelse af ringe og mandske frem. simple
mede; paa den anden Side loge de hun dem
paa Siden, hvor mandigt og mennekekærligt
mildt
hun vilde udøve sit Herredømme blandt dem,
hvis hun blev [valgt til] deres Dronning.
og tillige i deres Vaande ikke saa ro-
De Ageudingene havde hørt selle, lovede de, gen anden Udvej
[at] idet de samtidigt var under Trykt af de
vanskelige Forhold, de befandt sig fra alle Sider,
at de vilde lage hende til deres regerende
Dronning, hvis hun med Troskab vilde
komme dem til Hjælp under disse tvingende
i deres Nød og Trængsel
Forhold, hvori de var stedte. Dermed begynd-
te de, idet de stolede paa Margretes Hjælp,
at undlade at vise Lydighed mod Kong Albert,

og paa enhver Maade vakuligst at sætte
sig op imod ham, idet de gjorde gjelden-
de, at han ikke var lovlig valgt til
Konge paa den Maade, som Lov og Trol-
lion foreskrev, men paa en voldsom Man-
nun voldelig paatvingelig maade havde paatvunget sig dem; da al-
lerhelst paa en mere heftig Maade havde
heftig mandet sig op. rejst sine Skibskrefter imod dem og af
alle Kræfter [satte sig til Motvære]
anstrengte sig for at dæmpe knuse Oprøret,
brændte Kirkerne i nogle Aar over hele
Riget, Byer opbrændtes, Landsbrug.
(Bønderne) lene udplyndredes, og Landsk. i det
hele laget (loves) mesten øde tilbage.

Endelig sendte Margrethe, som sin uformuende
Søn Kongen skal have lånet, med (mange forskellige
udvidede) Fornemmelser, sin Hofmand Sven Aagesen
under Anførsel af Henrik Parow eller,
som andre kalder, af Ivar Lykke, og
de samme Hær skulde de oprørske svenske Stormænd nu [snart] skrabe
sammen.

Sommer 1898.

Da Kong Philip, efter at være bukket under i Kriegen
i Kriig, havde faaet Befaling de at
tilbageleverede de thessaliske [Staters] og at
drette de kongelige Troppers Besætninger bort fra Onum
og Maronea, gav han forbitret ovenhone
den forbitrede, han følte — , da [illegible] overfor M.

[Thessos] d. thr. Byer som Seerherr-lighed

det paa alle sin Vrede Luft mod Mare-
nitterne. Han (befalede) Onomarchus, der
beskyrede de thraciske Kystlande
førte Kommandoen over de Tropper, der laa
ved Trakiens Kyst, at drive Forene
for Medgjerlich. Ved Hjælp af en Mand
ved Navn [Hofm:]
Casander Casandrus, en af Kongens Fiend, der allerede
længe havde holdt: Thessalonica, lod
Onomarchus den / efter et Bryst var kastet / overb.
Sik vr Mes. virkning en Natten mens T slumre ner: Byen gj lod Ingen et saadant Mgrveri
de Dele paa mylle Trakere, der var kommet
ind: som, ligesom: Krig. Da Indbyg.
Over for n. Apollinie, som klagede over
gerne hos romerske Ambassadører klagede over,
at man havde
at de var faret saa grusomt frem mod
udvist et saadant Overmod
uskyldige Mennesker og saa overmodig mod
over for.
Mennesker
Romerfolket, at de Folk, som Senatet

hvis Uskyldighed / man skjelv

harde overbeviist at (gengive Frihed, Rolighed,

sam om de var Tyranner, bemægtede Kongen, :: erklærede – , at nægte – , intet kraft

at noget af disse Ting vedrørte ham eller selv

nogen af hans Folk; det var: at Ofret som Følge af Spild

blandt Borgerne indbyrdes, de var blevne trætte

hans at be-
hun skuede
skulde sig

det, da nogle vilde overdrage Byen

til ham og andre til Fiendens; det

vilde de let kunne faa at vide, hvis de (forvisse sig om)

vilde [hemmelig] [sig til] selve Mandskabet, selv

— ubevæbnet [de alle] vilde møde, i det hun
muelig ikke
kunde se om

de alle var slagne af Rædsel over det sammenslaaede

saa gruelige Mord, vove at mukke :: rædsels
nylig skeet
M.

mod ham.

Eksamensopgave 1897.

Marcus Cato kom i sit Værk „Origines“ ofteredt Beretninger om en smuk Daad, der blev udført af Soldaterkredsen Quintus Cadicius. Da den kartaginiensiske Hær (Hær) stod paa Sicilien i den første punitiske Krig var [Hva] nyttet frem imod en romersk Hær (den romerske Hær i Møde) og først (var) kunde besat nogle gunstigt beliggende Høje (kommen den i Forkobet med at indtage en fordelagtig Stilling paa nogle H.) der, og da de romerske Soldater [vare] [kom] (uden at tage sig i Vare) i deres Uforsigtighed var komne (ind paa) et Sted, (hvor B. og U. Troede der var udsat for Bagkold, og hvor Hæren let kunde gaa sin Undergang i Møde), gik Tribunen til Konsulen og gjorde ham (opmærksom) (det som paa) klart, at Hæren paa Grund af Stedets

den store fjendtlige Styrke, der omringede den, havde t

ugunstige Beliggenhed og de omkringliggende Fjen-

dens Antagde knuses med den visse Undergang. „Derfor mener jeg", sagde han, „at

du, hvis du ønsker at klare Skillingen, redde Situationen om du vil

(skal sørge for at lade, Hvor Mand drager maa børe dig saaledes ad, at du ladre

hen for Hæren, giver dem ordre til forestiver dem at besætte den samt o. dem derhil

og paalegge og opmuntre den Hejde for

dem til at besætte den. Naar Fjenderne

ser det, vil de hele vende sig

ile dem imøde

hen at storme løs paa dem og kæmpe imod

dem, og de vil være lede optagne af dem og de kunde deres Hænder til dennem ene

ne ene Opgave, mens alle de Hvor Mand

vil uden at Fare blive nedhuggede; men

imidlertid vil du, medens Fjenderne er

sysselsatte med

optagne af at hele disse Soldater, fra

Tid lié at føre Horen ud fra sidste Sted.

Der gives itte nogen anden Vej lié (at Frelse

svarede Horen) end nuttogen denne". Konsulen svarer,

at sidste Raad ganske vist forekommer) ham

vel bekendt, „men", siger han, „hvilken hvem skal det

Mand kan der findes lié at føre disse 400 vel være, som skal

Mgr. Soldater lié sidste Sted"?[2]

Eksamensversion 1899.

Man regner, at den merovingiske Slægt, af

hvilken Frankerne vare vante lié at vælge

deres Konger, har [vanet] indtil Kong Hilde holdt sig regnet

Hilderik. ricus; men selv om det kan synes, at den

Det kunde synes. Rolle først ophørte med ham

første har hørt op med at regere over ham,

-iam-

allerede længe ikke haft andet end —

havde sidste Skoft) saa i en Tid lang ingen Indfly-
delse haft, men kun baaret den tomme Kongetitel.

Kongedom. mets Midler og Magt

Thi Magten og Indflydelsen i Regieringen laa
i Høvdingernes (Præsternes og Høvdinges) Hænder, som

Høvdingernes Forstanderes

kaldtes Hushovmestre; thi de [ovenl] lodes
holde alle Kongen nogen anden Indflydelse tilbage,

Hushovmestre og det eneste, der var levnet K., var, at —

end at han, kostet med Kongenavnet / [sin]
sad i det kongelige Højsæde med kostbar

nedhængende

de Lotter og vel kæmpet Skjold og gav sit Udseen

langt Skjæg og spidse Hænder

de af, at han var den / der havde Magten, ved
de Lejligheder / da han holdt paa de Gesandter, der

Udsendinges a. U. fra

kom alle Veje fra / og ved deres Bordgang gav

man havde ladet ham leve udenad

den (de) Svar, som han i Forvejen havde lært af
andre, der havde udarbejdet dem. Han levede

ikke nogen egentlig Ejendom ved et enkelt Land-

Gaard. sted og ikke mindre af, da kun gode mejet kastede m. Hø af sig [Sm]

ninge Indbyggere, og paa dette Landsted [Gaard] havde han

stedig med nogle faa Tjenere, der gode ham

de allernødvendigste
Sm nødvendige Opvartning; skulde han ikke

dage vælge enten Kongesadet eller Tinge Folkeforsamlingen

pleiede han at køre i en Vogn, som kun

et Spand af
trukket af fire spandte Oksen. Ifølge Styre-

Rigsl. sen og Indretningen: Regeringen vare dog Hus-

hovmesteren, denne Overpost pleiede Folket at

skjenke (kie) de Mænd, som havde faa Grund

høje, ædle Byrd
af deres berømmelige Skjold og deres store Mod

over
rogede frem blandt de øvrige Stormænd.

da var P. Indehaver af
Paa den Tid Hvidtfeldts regjerede, vare dog Tyske

Stillingen som Forstander
hvervet som Husholdersken; men da han ikke var
befredet med sin Overgot, og da han havde vun-
det sig sin Mørke Gunst hos alle Fruerne
og særlig de hos Gejstligheden, sendte han
Gesandter til Pavens: 2 Rom, 1 Zacharias, for
at de skulde spørge ham, om det var tilladt,
at den kaldtes Konge, som: Virkeligheden udøvede
Kongemagten / end den, som kun [havde] ~~blodt~~ eller af
en lom Skygge og Magt tilbage. Og da Pa-
ven havde svaret, at det første var det bed-
re, og havde befalet, at Pipin skulde kaldes
Konge, blev Pipin: en Forsamling af
det frankiske Rigets første Mænd indvalgt til
Konge, og senere blev han salvet med sin

blev udvalgt til Konge af de første Mænd og Biskopperne

hellig Olje af Bonifatius, Tyskerlands Germanernes Apostel,
da dette var skeet, blev Hildericus, der saaledes
var stødt fra sin Kongestrone, sat: Klosteret
af Pipin. Ikke længe efter beherskede sig
til at gøre
en Leilighed for Pipin / om hvilken han
Pave
kunde gøre Paavestolen Gjenstand. Thi: Stephanus,
"
som var fulgt efter Zacharias, blev plaget
trængt
af Langobarderne og kom gjentagt bedende
Tyede i sin Nød
til Gallien og anraabte Pipin om Hjælp.
Frankrig
Da Pipin beredvilligt havde lovet Paven
denne
dette, skønt ej noget af Frankernes første Mend,
mods. vil: Forsl. ingen
[: Forslaget :] med hvis Raad han plejede at øske
raadslas, : Forslaget satte sig derimod : den
med rene Ord
Grad, at de gamle uden videre anraabte,

ej hører til Efterskriften

ikke vilde følge K., men
at de vilde forlade Kongen og vilde vende
hjem igen, blev Krigen dog [paaskyet] paa
begyndt og meget kurdigt endt. Fra Pigen
hvor remlig [ord] Langobardernes Konge Aistulf
var nogle Dage Beleiring for Pavia
lit hande at give Gidsler og give Romer-
ne de Byer, han havde taget fra dem, tilbage,
g[:] / Bak

NB regnem

Part. XI Skade XVI.

Da Vitellius var dødt, var [Krigen, snarere,
Kunde man sige, Krigen
man kunde snarere sige holdt op], end
Freden begyndt. Sejrherrerne stormede valg-
sjende rundt om: Rom - jagt paa de bes-
nede gennem Byen og dræbte i deres ufor-
Guderne sonlige Had de besejrede. Vejene var
fyldte af Lig, Torve og Templer var
tilsølede med Blod, idet Folk var
alle Vegne
kleene nedhuggede hist og her, alt efter
som Tilfældet var kommet over enhver
som dem saa
enkelte i Stande
ivor. Og senere hen, da Tøjlesløsheden
ledte
[ransagede] de for at finde
log lie, gik de omkring og opsøgte dem,
de havde skjult sig, og slæbte dem frem;
naar
[hvor] de havde fundet Sjø paa en, der

ved sin Dragt og Ungdom var iøjefaldende, en af unge Høj

Siede de hans, skønt de ikke var nogen hvorpaa de vare at gjøre nogen Forskel

Fare for Soldaterne eller de civile.

Men denne Grumhed maatte, da Hodet den Grumhed som

var saa fricht, med Blod og [gik] der.
var

noet gaaet over die Gridsted; de billed lod indet.
steds.

ikke, at noget saa skjult eller inde.

lukket nogetsteds, og at Vellius' idet de for
paa at De
hvidt Tøi.
hængere af
V. skjulte

Tilhængere skjulte og gemte sig; og

det blev var Begyndelsen die at bryde ind

: Husene eller, hvis de gjordes Mo. Mod.

stand, Aar og die Dab; og alle de det manglede ikke paa Tilskuer-
ning fra
et Vaabned

mest fattige af Mennew hvad sig

ikke tilbage, og de dværligste Elementer af Slavehlassen
alle de sidstes Sla.

af sig selv. forraadte paa deres Side deres nye Herrer,

Vennerne andre blev angivne af deres Venner.

– ubiquus –

Alle Veje Der lød lydelig Hulken og Angstraab

og saavanne og Skrækkens Tilskyndelser var viddenskellige

Øjeblik som høres hvor overalt en dyrisk By: Lov

V.: om dyrne By, saa at man endog

efter Othos og Vitellius' Soldaters Vildelse

som forhen havde vakt saa megen Utilfredshed Skrig Tøjles løsked Forening for

Partierne, der var ivrige for at faa Vor-

varetægt raskt til

gerningen lie at slaa ud i lys Lue, var

ikke den Ydre Vagsomhed ude af Stand lie at forebygge de Ud-

skejelser, som Sejren medførte; thi under

thi lie Vanskeligheder var alle de tidligere megen Kraft.

Ydre og indre Vanskeligheder er det altid

de Vanlige Elementer: Befolkningen, der har

den ældre Trang, men Fred og Ro

krever gode Igjenkjendelser. Domitian
havde d: sympatiserat tilbøjelighed sig Kejsernavnet og indtoget Kejserens Plads, men uden endnu at
have henvendt sin Opmærksomhed paa
Regeringsforretninger, opførte han sig
alene ved sine Fornøjelser som Kejse-
rens Søn. Hovedmand for Kejserens Livvagt
var Arius Varus, til hvem han stadig
indfandt sig hos Antonius Primus.

personlige Egenskaber

Consonnerne tegnet Bakij i St. Han's mer end nogensinde Omsorg for

spillede han Kejserens Søn

Nydelser

men Majestæts Tojlet var hos A. P.

Aftenopsamm 1901.

Da — var —, forlod han M. og flygtede

Kong Perseus, der var kleven fuldstændig over-
vundet ved Pydna, flygtede efter at have for-
Samothrace lagt Macedonien til Øen Samothraces for
at finde Sikkerhed ved dens Ukrænkelighed for
søgt Beskyttelse, dg under det derværende — Tempels Helligkeed
Guderne, somme at vide om dette Tempel, der
laa paa denne Ø, indgød. Der var kun nog-
le faa Mænner med ham / blandt hvilke En-
ander fra Kreta; hvem om der gik et i a. Gr. B. udbredt Rygte
gennem alle Grækenlands
Byer havde sat Ryglen bredt sig, at
Perseus med sine Ledsager som sit Ridskab
sine Aar: Forrejen) havde lagt Bagbold
Fylde en Snare
i Delphi (for sin Fjende Eumenes, Kongen af
K. E. af P.
Pergamum, og nær havde udført Drabet
havde Held med Mordanslaget

paa ham. Ikke lang Tid efter sejlede landede
Prætoren [Octavi] Gnæus Octavius med den
romerske Flaade ind i Samothraces; og da han paa S-ce
forsøgte snart ved Trusler, snart ved Løfter
Haab
at lokke Kongen ind at overgive sig,
fik han herved en Stötte i [følgende] Begivenhed, erten den nu skyldtes
hjælp denne Ting kom, hvad enten den var
skel ved et Tilfælde eller med Overlæg.
Beregning
[En berömt ung Romer den havde]
Da en berömt ung Romer havde lagt Mærke
te til, at Samothracerne var samlede til
Fælleforsamling, [forlangte] han [af] Øvrigheden
bad
sene/ om [at] de [vilde] give ham Lov til at
vede
tale nogle faa Ord til Folket. Da
dette var blevet ham tilladt, sagde han:

Er det sandt eller ej – hvad der
, Jron sat , I Samothraacere , er en sand eller
falsk Efterretning , der er kommet os for Øre,
nemlig , at hele denne Ø er indviet til
Gudernes.² " Da de alle [begærede dette] forsikrede , at det
le sagdes med Sandhed , vedblev sagde han : „ Hvorfor
skal da altså en Mandsrober , der er besudlet
med Kong Eumenes's Blod , hans Hustrus kranke denne
Ø Helligdom.² " Da Samothraacerne havde
hørt dette , og da de mente / [at han at]
det ikke var uden skellig Grund, at dette
beherjedes. at dette ikke uforgjeves [lag] beherskedes
sander denne , sendte de Theodas , som var deres
øverste Embedsmand hos dem , til Perseus,
med f. Budskab
for at kiøbe skulde melde ham følgende :
Krelenserne Euander beskyldes for et Drab,

nu bestod der i deres By en paa S. S. hvilende Rettergang
men hos dem var der efter Forfædrenes
Sed saalsat Dømme over sin, om hvem
man sagde, at de med afSynd plettede Hæn-
der var gaaede inden for Templets indvie-
de Grænser; hvis Enhver skulde paa-
at han anklagedes som uskyldig, (vo) var uskyldig
skulde han give Møde komme for at tale sin i det høiere han anklaget.
Sag for Retten; men hvis han ikke
vovede at overgive sig til Domstolen/(vo)
skulde han forlade den hellige Grund
og sørge for sig selv. skylle
Personen, der forgik sig for, at Enhver,
hvis han ikke var dømfrie, skulde angive blotte
han som Øvrighed til sin skyldige

– opløses –

Forbrydelse, [Forsøgte] efter at have ladet ham

kalder ham til Side

se- = til Side

holde at overtale ham: Han skulde,

sagde han, paa ingen Maade undertrykke

sig en Dømmelse af overfor uvenligsindede Dom-

mere; der skod nu ikke længere andet

tilbage end, at ham dø som en mod sig

vaagnede sig slet ikke Mand. Ensomhed: tilsyneladende

men da han havde sagt / at han hellere

Mod. vilde dø af Gift end af Sværd,

bemærkede han sig: Hemmelighed lig Flugt.

Da selve var blevne meldt Fangevogterne /

S.s Vrede skulde vende sig mod ham: Mr Tro, at

af han havde hjulpet den anklagede

hans af Frygt for, at han vil ligesom at

undvige den [d] anklagede for Skæbne skulde

vende Samodhracernes Vrede imod sig selv,

ved at begaa
Enaunden Rakke. Men da han havde
[slet]
hejaset, en saa stor Skandselsgjerning mod
[-]
stødte han alles Kjærlighed fra sig
en enkelt tilbageholdt Ven, fjorde han sin sværde.
vendte alles Hjerter sig fra ham
alle til Fjenden af sig. Enhver
for sig gik over til Romerne; og
ingen uskyldigen Philips, Kongens ældste
hos
Søn, blev (last) tilbage (tilliige med) Kon-
gen. Da overgav han sig til Octavi-
us tilliige med sin Søn, idet han
anklagede Gudderne, paa hvis hellige Grund
som nogle, der
han var, i sin Tanke, at de ikke gjorde for
sin gjennygt bedende nogen Hjælp. ny